

Prædiken påskedag 1. april 2018 kl.10.00.
salmer: 224, 218,236, præd,musik,227,nadver,804
trosvækkelse: den nicænske

Mattæus 28,1-8

Når vi når til påskedag begynder vi at bruge billeder. Og det gør evangelisterne også.

De fortæller om Skærtorsdag og langfredag med en *realisme*, så vi næsten er der og kan mærke hvor sørgeligt det er. Når de så skal fortælle om påskemorgen, går de over i et *billedsprog*. For nu vil de fortælle, at der ind gennem sorgen banede sig en glæde. Et håb. Noget mærkbart, men ikke synligt.

Derfor er det en engel, som de tre kvinder møder hos Mattæus. For en engel er et *billede*, -et billede på noget mærkbart, men usynligt. Det udtrykker en erfaring, hvor mennesker mærker det guddommelige, så vi ændrer indstilling, opfattelse og liv.

I dag vil jeg tage fat i to *andre* billeder, der på hver deres måde siger noget om, hvad opstandelse er; hvad det er, vi fejrer i påsken, - hvad vi håber på og glædes over.

Begge udtryk -eller billeder- er fra vores to trosvækkelser og de siger *næsten* det samme. Men alligevel *ikke helt*. Og *netop forskellen* i de to udtryk, slår et lille hul ind i forståelsen. Laver en lille sprække og giver os dermed lov til selv at tænke med. Så vi selv kan se, *hvordan* det har med vores måde at håbe på og *hvad* det er, vi kunne håbe på.

I den ene, i den apostolske trosvækkelse, dér siger vi: ”vi tror på helligånden ...og slutter med: ’kødets opstandelse og det evige liv.’ ”

Og i den anden, den nicænske, som jeg sagde ved alteret før, dér siger vi til slut : ”vi forventer de døde opstandelse og den kommende verdens liv.”

”Kødets opstandelse” og ” de døde opstandelse”, - man kunne jo tænke, at det betyder det samme – og det gør det *så alligevel ikke helt*.

Forskellen ligger i, om *vi tænker i enkeltmennesker*, i individer - eller om vi forestiller os, *at alt, hvad der er skabt*, alt synligt og mærkbart også er under guds nyskabelse og omtanke.

’De *døde* opstandelse’ – det handler om mennesker, de døde; - måske har vi kendt dem - og som vi forventer vil omsluttet og indfattet i guds nærvær. At de ikke bare er gået til ingenting. Og med denne forventning om de døde opstandelse forestiller vi os vel også, at vi selv engang ikke blot dør til ingenting.

Med ordene ’*kødets* opstandelse’ – vil man sige mere end de enkelte mennesker. Ja, det er mere end mennesker. Det *er alt, hvad der lever og er*. Ordet ”kød” er udtryk for alt det, der er synligt, - i modsætning til det ikke-synlige. Så når vi bekender, at vi tror på kødets opstandelse, så udtrykker vi en tillid til, at alt, hvad der er på jorden, *hører ind under guds omsorg*. Med ordet ’kød’ udtrykker vi, at gud ikke kun er noget sjæleligt, usynligt, svævende og overjordisk, men at gud også er i det konkrete. På jorden som i himlen.

Dengang da de skulle have formuleret disse trosbekendelser i 300-tallet, da ville de have frem, at i den kristne tro *kan vi ikke adskille* det konkrete og det åndelige. Vi kan ikke adskille vores mærkbare jordiske liv fra tilliden til en usynlig gud.

For dem var det også svært at få det hele med! De ville udtrykke, at opstandelse er et håb om forandring. Et håb om forandring ud af kærlighed, som både omfatter alle enkelte mennesker, levende og døde. Og som også omfatter alt andet levende: jord og hav, dyr og kulturer, måder at regere på og blive regeret på; måder at opføre sig på, måder at dele livets behov på, måder at dele livets glæde og tillid til fremtiden på. Ja, alt, hvad der er menneskeligt og jordisk – hvordan dog udtrykke, at alt er i guds hånd? At intet vil være udenfor guds kærlighed? Sådan som de havde mødt den i Jesus, - hvordan få det hele med?

Og derfor har den ene trosbekendelse ordene ”kødets opstandelse” for at sige: det er ikke kun et sjæleligt foretagende, det med gud, - det handler også om det mærkbare liv. Og den anden trosbekendelse har ordene ”de dødes opstandelse” for at sige: det er også hver eneste af os, dem vi kender, dem vi holder af, dem vi ikke kender, dem, der var her før os og som kommer efter, hvert eneste menneske er i guds hånd. Levende og døde. Ingen kan falde udenfor det, vi håber om gud.

De *andre to udtryk* fra trosbekendelserne: ”Vi forventer den kommende verdens liv” og ”vi tror på det evige liv”, de er også *næsten ens* – og så alligevel *ikke*.

Også her får vi en lille sprække, - midt i det ellers meget bastante - så vi kan få lov til selv at tænke med og have forestillinger. Vi aner nemlig, at det er *billeder*, de må bruge. Og derfor kan vi også være med til det: danne os forestillinger. Og lade sindet åbne sig for fremtiden.

”Den kommende verdens liv” og ”det evige liv” – begge *billeder sammenkobler jord og himmel*. De knytter menneskets beboede verden sammen med den verden, vi ikke har myndighed over, og som vi derfor - med et andet billede- , kalder guds bolig.

De to billeder/udtryk vil også knytte guds væren til *nutid og fremtid*. *Det evige liv, det er nu* og det er *hver gang*, mennesker lever i et håb om, at guds kærlighed er med os. Det begynder her og fortsætter hisset. Og med billedet ”den kommende verdens liv”, ja, da trækker vi os lidt tilbage fra scenen, på den ydmyge måde, hvor vi erkender: vores tid er i dine hænder, gud. Og vi har tillid til, at fremtiden også er det, - her og hisset.

Jeg tror, mange af os bakker lidt eller tøver, når vi møder udtryk som ’det evige liv’ og ’den kommende verdens liv’ – ’de dødes opstandelse’ og ’kødets opstandelse’. For det er måske ikke den slags udtryk, vi ville vælge, hvis vi skulle udtrykke, *hvad* vi håber på, og *at* vi håber.

Det sker engang i mellem, at tiden løber fra de ellers vante billeder og vi så må famle efter nye. Og det skal vi ikke blive bange for – eller begynde at sige, at ’så tror vi nok ikke.’

Det er sket før, f.eks. da reformationen fandt sted. Da var den gamle billedverden blevet overhalet, siger professor Dorte Jørgensen, som forsker i, hvordan vi danner billeder til at udtrykke vores tanker med. I 1500tallet gav den gamle billedverden ikke længere svar på det, som mennesker tørstede efter. De gamle symboler talte ikke længere ind i deres liv og deres forhåbninger. Den gamle verden og dens billeder var brudt sammen. Og måden at tænke om gud og mennesker på var også under forandring. Derfor svarede de gamle trosudtryk og billeder om himlen, jorden, gud-fader, guds-moder, engle, sfærer o.s.v. ikke længere til den måde, mennesker tørstede efter mening på. Så da reformationen kom, så kom den *med nye udtryk og nye billeder*, - og det var som en *nyblomstring*. En vækkelse. Som noget nyt.

Derfor er reformationens billeder og tekster fyldt af at *noget nyt er på vej*. Udtryk, der handler om forandring, ny begyndelse, morgenrøde, solopgang, lys og vækst. Alle de billeder, der har med forandring og ny vækst at gøre blev *populære*. Og vi genkender det jo fra den danske reformation, hvor man talte om ”evangeliets klare lys” i modsætning til det mørke, som pavekirken havde stået for.

Jeg synes, det er en spændende tanke, at en billedverden kan blive for gammel og må udskiftes, fordi den ikke længere giver svar på det, vi spørger efter. Og jeg synes også det er spændende, at når de gamle udtryk udskiftes og dermed noget af den gamle måde at tænke på, så er

det altid med ord som: lys, blomstring, vækkelse, forandring, nyt liv, klarhed o.s.v.

Også de sidste *200 har vi igen måttet finde nye billeder* for at udtrykke, hvor stort det er for os at fejre påske og håb. *Vi henter dem fra naturen*. Så vi bruger påskeblomsten som billede, når vi skal tale om påskedags glæde. Og vi bruger solopgangen som billede på påskens betydning. (f.eks. ”Se nu stiger solen” som er en billed-på-billede fortælling om opstandelse). Begge er tegn på en ny begyndelse. Synlige og mærkbare viser de os den nye dag og foråret. Og på den måde sanser vi, at noget nyt er muligt og mere er på vej.

Håbet påskedag handler om fremtid, - hvis jeg nu også skulle bruge billeder. Ikke bare min og vores og vores kæres fremtid. *Men jordens fremtid. Menneskehedens fremtid. Alt, hvad der lever, alt hvad gud har skabt*.

Vi håber, at gud altid har en nutid *med* os og en fremtid *for* os. At ingen overlades til sig selv. At ingen overlades til at klare sit liv selv, -eller sin død selv. Eller sine kæres død. For der er ikke noget i himlen eller på jorden, som er uden for guds varetægt eller uden for guds væren.

Vi håber, at i alt liv og i alt skabt er der mulighed for forandring, når noget ondt er på færde. Når noget mørkt trænger til lys. Som når undertrykte tørster efter befrielse, når sørgende længes efter trøst, når angste håber på en løsning. Ja, alt det, som vi kalder mørke og mørkets kræfter, når vi er ’ved at falde for dem’, så er påsken et håb om det modsatte.

Påske er fremtid. Her og hisset. En fælles fremtid. Et liv
og et lys, hvor der før var død og mørke. Et håb for alle
- og at vi lever i det håb og handler på det håb.
Amen.